د زړه للمه

شعري ټولګه

غلام محمد کامه وال

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم . د زړه للمه

وېناوال . غلام محمد کامه وال

کمپوزر . شفق

چاپ وار . لومړی

چاپ کال . ۱۳۸۲ ل / ۲۰۰۳ م

چاپ شمېر . ۱۰۰ ټوکه

د انټير نټ په مخ ترتيب او ډيزاين کوونکې . سمسور حبيبي

غزل

مـــینه د اشنا چې را په زړه شي بـــیـــا
ســـمــه رڼاورځ توره تیاره شي بیـــا

او ښکې مې راتویږي بې اختیاره شي
خیال ته مې رایاد هغه کاته شي بیـــا

خدایه مه کړې څوک مبن په مخ د چا
تل به یې روزګار په ویرانه شي بیـــا

وي چې دا نازونه د خوږو ســـــترګو
څه به مې کیسه د ژونانه شي بیـــــا

هیرې کړمه وایمه چې هیر بـــه شي
ستا خواږه غمونه راستانه شي بیا

کــلـــه چـــې دیدن د اشنا وکړمه
ډیر خواږه غمونه مې په زړه شي بیا

۶/۱۳۶۳

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

مورته

هغه ښکلې تو د ه غیږه
هغه ښکلې خوږه غیږه
خدایه څه شوه
هغه څه شوه
چې زخمي زړه ته درمل وه
چیرته لاړه
لا خوزه په تمه تمه
د راتلو څارمه لاره
هغه څه شوه چې مدام به
زموږه کلي
ښکارېده ور باندې ښکلي
هغه یو لپه دعا وه
هغه نیکي وه
هغه تل پیرزو پیرزو وه
هغه تل خو ښي خوښي وه
هغه ډیر ه مهربانه
چې تیارې وې پرې رو ښان
چې ډیوه وه چې مشعل وه
تل زخمي زړه ته درمل وه
هغه ډیره وه فقیره

خو په میندو کې وه میره
خدایه څه شوه
چیرته لاړه
بیا رانه غله پر دې لاره
په رښتیا چې هغه مور وه
تل زما د زړه ټکور وه

۱۳۶۴/کابل

د خپلې خوږې مور په مزار

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

پـــــه خیال کې مـــــې اشنا دیدنونه ځي راځي
له ستـــر ګو مـــــې د اوښکو بارانونه ځي راځي

په زړه بانـــــدې رایادې ستا د میني ولولې شي
په تورو تیـــارو شپو کې ستا غمونه ځي راځي

د ښکلـــــــو محبت کي ملنګي څه پیغور نه ده
په عشق کې داسې ورځې ماښامونه ځي راځي

یو ځل د رقیب مخکې راته وخانده موسکی شه
بیا څه که له هر خوانه پغورونـــــــــه ځي راځي

د سترګو په کاسو کې لړ شراب د میني ورکړه
نن بیا د کامه وال زړه ته دردونه ځي راځـــــي

۱۳۶۳/کابل

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

نـــــن مې عجـیبه تماشه ولیده
ښکلې راڼـــۍ مـې په سجده ولیده

حیران حیران دې ننـــداري ته ومه
چې ستا په ښونډو مې غوسه ولیده

ځار شم له داسي عـــبادته ځارشم
ما دې په سترګو کې کـــعبه ولیده

باور به وکړې که به ونه کـــړې ته
نن مې په مینه مینه ښه ولـــیـــده

قسم په خدای چې دغه سترګو زما
د کامه وال غیر کې خوره ولـــیده

د زړه للمه — غلام محمد کامه وال

غزل

ځکه مـــــو په نیک نظر منلي دي
ښکلي خو د خداي پاک نازولي دي

نه راځي په خـــوله چې درته ووایم
زړه مې څو ګیلـې درته سا تلي دي

زموږه په نصیب کې خندا چېرته ده
خدایږو مو ږه ټول عمـــر ژړلي دي

مستو ببر سرو مـــــبارک مو شه
بیا څو لیوني پــــه دار ختلي دي

خاوري کا مه وال شو د اشنا د پښو
څوک دې مـــرحلې ته ر سدلي دي

د زړه للمه

غلام محمد کامه وال

غزل

پوه چې ستا د مـــــينې په کتو شومه
ښکاري لېونـــــی د نيمو شپو شومه

خيال او تـــصور مې ستا ملګري شو
ګوره چې عـــادت په شو ګيرو شومه

ای نصيبه بيا مې ورولـــې ثـــلـــه
هلته خو زه پيښ په حادثو شـــــومه

زه هســـــې د لارې د سر ګل ومـــه
پورته کړمه پيغلو د کمـــڅو شومه

پوه نه شوم چې دا بـــه وي پيرزو د چا
ثنګه زه ميلمه پـــــه اننګو شومه

نن چې بې موسکا په شونډو پر ېوته
هلته زه بيا شـــــمار په لېونو شومه

ستهو کندهو ، پکتيا /۱۳۶۷

غلام محمد کامه وال — د زړه للمه

غزل

یاره ستا د پل مخه سړه ښکاري
خدایږو داجل مخه سړه ښکاري

ځئ ترې لېونو یارانو پورته شي
نن خو د مقتل مخه سړه ښکاري
ما چې تصور وربانديې وکړلو
نور د مستقبل مخه سړه ښکاري
زعرده ارادې مو ساه نیولې دې
ځکه د تکل مخه سړه ښکاري
ستا د شو خو سترګو اثر چېرته دی
بیا مې د ګوګل مخه سړه ښکاري
ښکلي ننګرهار کې غوټۍ مړاوې شي
بره د کابل مخه سړه ښکاري

خلکه کامه وال باندې بیا څه وشول
نن یې د غزل مخه سړه ښکاري

ننګرهار/۱۳۶۷

په اديرو شو بدل

څه په ايرو څه په لمبو شو بدل
وطن خو لاړ په اديرو شو بدل

زه يې د کوم زخم ټکور وکړمه
چې سمه او غرمې په زخمو شو بدل

سبا مو لاړو تورو شپو وخوړو
عشقه منزل مو په تيارو شو بدل

اوس يې تپو زړګيه څله کوې
هغه محل په ويرانو شو بدل

ژبه مې ګونګه خو په سترګو وايم
ژوند مو يارانو په سلګو شو بدل

دا د ګلونو مالي چير تللی
چې ټول چمن مو په اغزو شو بدل

۱۳۶۸/کابل

د زړه للمه غلام محمد کامه وا

غزل

څه راغلې مجـــبوري ده دې وطن کې
د مرګي حکـــــمراني ده دې وطن کې

نه بس مړه یو نه ژوندي یو دا موږ څه یو
زندګـــــي یوه قحطي ده دې وطن کې
چې موسکا مو ترې یوه شېبه و نه کړه
دا د چا مــــــهربانې ده دې وطن کې
چې نه سوز شتـــه نه ژړا او نه خندا ده
د بره شوې خامـــوشي ده دې وطن کې
دا خپل ځان راته پـــــردی ښکاریږي
په خپل کور مساپري ده دې وطن کې
یو د بل وینو ته ناست یـــو خوشالیږو
عجیبه مسلـــمانۍ ده دې وطن کې
ډیرې مینې بـــینوا په کې پرتې دي
هره مینه ارمانــــي ده دې وطن کې
کامه وال په کې لـــه غمه لېونی شو
خلکه جوړه تر بګني ده دې وطن کې
لوګر/ ۱۳۶۸

ویرجن ماښام

د سبا پر اوږو پنډې
د ویرجن ماښام تیارې دي

لرې لرې اوږدې لارې
بیا زما په وینو سرې دي

څه تنکي ژوبل ارمان مې
ورته ګورئ ځونیمرګ شو

څه تر خه غوندې سیلۍ وه
د امید سترګې ړندې شوې

څه زلمي زلمي سرونه
د ستم په اور کې سوزي

زه د پېغلو پېغلو هیلو
جنازې خاورو ته وړمه

۱۳۶۸/ کابل

د زړه للمه   غلام محمد کامه وال

غزل

ځوک د حالاتو زیر او بم پــــسې ځي
زما قدم ستا پـــــه قدم پســې ځي

تصـــور راوړه بـــــیا د چا یــادونه
زړه مې روان شو چېرته غم پســې ځي

چـېرې چې ستا یادونه درومـــې ګلې
دا لــــېونی زړګی مې سـم پسې ځي

چې بر ناحقه مې په خولـــه وي مدام
ځکه مې ژبه پـــه صـــنم پسې ځي

نـــــن پـــــر حالاتو زوروز وختو
چې کامه وال په خپل قلم پسط ځي

۱۳۶۸/کابل

غلام محمد کامه وال — د زړه للمه

د ګلونو جنازې

کوم قتل ور بـــــاندې اور دی لګولی
چې سپرلـــي کې د ګلونو جنازې دي

چې اغیارو ورته جګ کتلی نه شول
نـــــــن د هغو غیر تونو جنا زې دي

نه پوهـــــیږم چې دا ولې کا مه واله
دې وطــن کې د یادونو جنازې دي

۱۳۶۸/کابل

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

غو ښتنه

ای د رنړا قاتله
ای د خو ښی زواله
له تانه کرکه راځي
زموږه کلي ته نور
د بیوسی مرګونه مه راوله

کابل/۱۳۶۹

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

ستړې ګیلې

دې حادثو ته فکر وړی یمه
هسې وعدو ته فکر وړی یمه
ماته به زما غرور تر مرګه نه شي
ستا نا کردو ته فکر وړی یمه
زه خو د ژوند په خوږو پوه نه شومه
دې ورځو شپو ته فکر وړی یمه
راځنې هیر یې نه کړ غم د مینې
ساقي کاسو ته فکر وړی یمه
راته کړي جوړ د زړه په سر داغونه
دې شنو خالو ته فکر وړی یمه
چې له وختونو سره منډې وهي
هغو شملو ته فکر وړی یمه
په کې تا لا وا لا شوې ټولې غوټۍ
داسې سپرلو ته فکر وړی یمه
دانه دانه مې شي راټوې پر مخ
ستړو ګېلو ته فکر وړی یمه
راته یادیږي کامه واله مدام
هغو کتو ته فکر وړی یمه

کابل/۱۳۶۹

د زړه للمه — غلام محمد کامه وال

د هجر شپې

سترګې مې ډکې ډکې کیږي چاته وژاړمه
دا خپل وطن راته یادیږي چاته وژاړمه

چې کله کله شي رایادې د خا پوړو کوڅې
زړګی مې تل پسې خوږیږي چاته وژاړمه

هغه دیرې هغه حجرې هغه جرګې د کلي
یوه شیبه مې نه هیریږي چاته وژاړمه

تش د وصال په تمه تمه باندې شپې تیروم
د هجر شپې نه سبا کیږي چاته وژاړمه

نن کامه واله د خوشال او د روښان وطن کې
پښتنې مینې قتل کیږي چاته وژاړمه

۱۳۶۹/لغمان

غلام محمد کامه وال د زړه للمه

غزل

ستر ګې چې واړې په یو وار لـــیونۍ
کړي بیا په سترګو کې ګوزار لـــیونۍ

د چا خاطر کړه لېونۍ لـــیـــونـــۍ
لګوي لاس په ســـمـــه لار لېونۍ

ښه راته ګوره ســـتا په عشق کې زما
ګریوان شو څـــیرې تار په تار لېونۍ

اوس خومې سیوری هم په کاڼو ولي
بـــیا به مې ژاړي پر مزار لیونۍ

کـه کا مـــه وال ته دې د مینې ووې
کړي به ژوندون درځینې ځار لېونۍ

۱۳۶۹/ کابل

غلام محمد کامه وال

شملې

یا به ورپوو ه جنډي په دې سرونو
یا به پورته کړو شملې په دې سرونو

بې ننګۍ باندې به ټیټ نه شي ا غیار ته
شي که ډکې ادیرې په دې سرونو

وخته پوه شه زه هماغه لیونی یم
تیرې شوي حادثې په دې سرونو

چې د قاام مینه کې مړه شي چاویمړه دي
کامه وال لیکي کیسې په دې سرونو

۱۳۶۹/کابل

د زړه للمه — غلام محمد کامه وال

غزل

په کوم لوري چې د ښکلو نـــظـــر وشـــي
سلامي ورته مغل او پـــښـــتـــانـــه شي

مار لړم خوړلی ښه وي په دم کـــيــــږي
چې د ناز سترګو خوړلی روغ به نه شـــي

که هر څو وايې نا صحه نـــه يـــې منـــمه
چې خبره د پښـــــتـــــو پـــه کې ونه شي

څه کانې راباـــندې مستو سترګو وکړې
چې مې ځـای نه په صحرا نه په کاله شي

کامــــــه وال کړئ په غزل د حسن تول
هغه ښکلي چې درانه وي بيا درانه شي

۱۳۷۰/ لغمان

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

تورې کوڅې

تورې کوڅې چې تار په تار جوړیږي

کوم لیــــونې غریب له دار جوړیږي

نن چې دا ښکلې ټول مغروره ګرځي

د کــــــــوم مین د قتل لار جوړیږي

دغـــیـر غماز ځای په کې نه وینمه

زمــــونږ خبری وار په وار جوړیږي

څـــــه بــــــه پروا ددوزخونو کوم

ستا چې وربل په هر سهار جوړیږي

چـــا دکـــمڅو ټالونه ګرم کړه بیا

مونږ بد نصــیبو ته ګوزار جوړیږي

مــــــدام دا ښکلې کامه وال لپاره

کـــلــــه تر بور، کله بادر جوړیږي

غلام محمد کامه وال   د زړه للمه

د منګي او ستار کلي

په لمبو وسول د دېرو او د چنار کـــلـــــــي
ډېر مې ياد ېږي د منګي او د ستــــار کـــلـي
هغه د لرې کندوالې چې کــومې ښکاري د رته
دلــــــــته زمورږ وو د نـيکونو او د پلار کلي
خدای شـــه خبر تا ته بـــه ياد وي او که نه جانانه
چې وو جـــــورږ شـــوي ځای پر د غه لار کلي
څه يې د قاف څه د پنجاب د جادوګرو په لاس
شــــــومــــې تـــا لا د يارنې او در ييار کلي
قسم په خدای چا پرې زړګی قد رې ونه سوزاوه
څه مې پخپله څه پـــــــردومي کړه بمبار کلي
چې په ورتلل په اتڼونو د غـــــلـــيـــم مخې ته
څه د لوګر، څه د پکتيا او ننګرهـــــار کــلي
چې ملالۍ به په کې چيغه د غزا پورتـــه کړه
په جوش به راغلل د کابل او کندهار کـــلــي
ښه راته ياد دي کامه وال ورته ژړل په چـــيغو
په هغه ورځ چې شوه او ښانو پاندې بار کـلي
۱/۱۳۷۱ خوند کلی ، کامه

د توري او قلم خاوند خوشال خان بابا ته

يې له عشقه چې ژوندون شي خوښ مې نـــه دی
زلفو شپه که سباوون شي خوښ مــــــې نـه دی

چې قدم يې د خوشال پر قـــــدم نـــــــــه وي
که څوک سل ځله پښتون شي خوښ مې نه دی

عمرازي چې د خوارانو پـــــکـــــــې نـه وي
دغه سرکه اپلاتون شي خوښ مـــــې نـــه دی

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

غزل

اول چې غوږ د رقیب سرنه کړمه

ښکلي پګړۍ تا به یر سر نه کړمه

قسم په خدای چې د کابل بدل کې

داسي د دوي پنجاب کندهر نه کړمه

زما یې ولاړه ګودر په وینو

لمبه لمبه یې چې ګودر نه کړمه

مرګیه ځه تر هغې لري ګرځه

تر څو چې یو دالر اوبرنه کړمه

که رانه ویې غواړمه دژوند په بدل

یو موټي خاوره به دي ورنه کړمه

۱۳۷۳/ کابل

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

غزل

چې په خندا شـــې نو بیا غم نه کوري
زمونږ ریښـــې ګرېوان صنم نه کوري

زړګیه بـــــیا څه قصور شوی درنه
په کتو ګـــوري خو لږ سم نه کوري

یـــود پـــېمخو دا عات وي مدام
خـــپلې نادودې او ستم نه کوري

کامه وال ستا په تماشه کې ورک شو
تاله چې ګوري نور عالم نه ګوري

۱۳۷۴

غلام محمد کامه وال   د زړه للمه

د لیونو لمني

راتـــــــه چي نیسي د پردو لمني
کـــــــړي به بې پته د پښتو لمني

چا چي زمونږ ګریوان ته لاس راوړي
ژربـــــــه شي څیري د هغي لمني

ریښي ریـــښي به وي تر څو یارانو
دوران مـــــالــــت د لیونو لمني

لاړلي خر څي پــــه اغیارو شولي
د ملا لي او د نــــازولـــي لمني

نور له ماشي نه دي کړه ګوته لري

د کـــي شوي اوس د اديرو لمني

شـــي به رسوا د کامه وال په قلم

چـــاچي نيولي دي د غلو لمني

۱۳۷۴/کابل

غلام محمد کامه وال		د زړه للمه

پښتو

پښتانــــه شــــوه اوس دټوکومسخر
چـــي مــحتــاج شوه دګيدړاودپيشو

چې له شرمه يې چاته جګ کتلای نه شول
نـــن سپـــربـــړي د زمريانو پراوړو

ځينې وايې چـــې پښتوځه شوه پښتو
پښتووختــــه خرڅـــه شوې په پيسو

دخوشال په مېنه نـــــه شته هغه خلک
چې فلک سره ډغـــــــرې کړې هغو

لاس ترلې مودمرګ کـــندې ته بيايې
لــړ په خود شئ ببـــــرسرو ليونو

لــــــــه پردونه ګيله مه کړه کامه وال

مــــلــــګرتيـــــامو رهبران کوي دغلو

۱۳۷۴/جلا آباد

د زړه للمه　　　　　　　　غلام محمد کامه وا

ژوندیو اډیره

نن په چا وژاړم خدایه
نن په چا سترګې خوږې کړم
چا ته لاړ شم
چا ته کینم
چا ته زړه وایه نژدې کړم
چا ته ووایم حالونه
چا ته کړمه ګریوان څیرې
چا ته خاورې پر سر باد کړم
هره خوا ستم ستم دي
هره ورځ پر موږه غم دی
چا راوستی ظالم زور دی
چې پرېوتی مو پر کور دی
یوه بده شان اروا ده
ویروونکې خپسۍ ده
چې مې ستونې باندې نا شته
اوزه غږ وایستلی نه شم
خو په زړه کې ښه بیدار یم
ځړولی یې پردا ریم
خوله لاسه مې هیڅ نه شي
چې خپل ځان ځنې ازاد کړم

چاته کړمه ګریوان خیرې
چاته خاورې پر سر باد کړم
لویه خدایه اوی وطن مې
دژوندیو ادیره ده
د پوښتنې ژبه مړه ده

د زړه للمه   غلام محمد کامه وال

غزل

سترګې په سترګې زړه په زړه پوهېږي
په اشارو سره بانه پوهېږي

اشنا خبره لږ پرده کې کوه
ملک د پښتو دی پښتانه پوهېږي
چې مخامخ شې نو د شونډو پر سر
ګونګ خو د ګونګ په ژبه پوهېږي
دی د تسپو په زنځیر ذکر دې کړي
زاهد په مینه باندې څه پوهېږي
تر بڼو لاندې ورته ووایه تش
دا کامه وال په رمزه پوهېږي

۱۳۷۵

د زړه للمه — غلام محمد کامه وال

غزل

نوم د پښتو مې په تندي ولیکئ
یو څو رازونه د زړګي ولیکئ

چې ایره شوي د لمبو په څوکو
هغه د مینې سپېلني ولیکئ

بانه دې پورته ښه دې ښکته یې نه کړې
د یار کاته هم پښتني ولیکئ

دزړه د فتر مې دی خور کړی ورته
څه نتني، څه پروني ولیکئ

چې کامه وال یې لېونی کړو راته
دا روغ له مخې لېوني ولیکئ

۱۳۷۵/کابل

غلام محمد کامه وال   د زړه للمه

په حساب سره خبري

يم بــــــــه ليونى خو په حساب سره خبرې کړم
ځـــکـــــه د تاريخ له هر يو باب سره خبرې کړم

ها چې مې بې دين او په ايمان پسې راخيستې ده
ځـــمــــــه له ممبر او له محراب سره خبرې کړم

ومې ليد يــار ، زهد ، قسم دى چې په ستر ګو نن
نن بـــــــه لــــــه زاهد خانه خراب سره خبرې کړم

لاېې پــــــــــرا اوږه چې د پرد يو پرون ايښى و
د غـــــونقــــــاب پوشو له نقاب سره خبرې کړم

وطــــــنه چا په لرو ، چا په بروباندې خرڅ کړلې
احــمد يم له مسکو او له پنجاب سره خبرې کړم

تـــــاريــــــخ د هوتکيانو بيا ليکمه شناپورکي
محمود يم له کرمان او له کولاب سره خبرې کړم
۱۳۷۷/ جلال آباد

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

نیمګړی غزل

محفل کې د رنــــدانو وار په وار کېږي تپوس
زمــــوږه د خــوارانو خو په دار کېږي تپوس

په خدا پرږو نه پوهیږم چې په څه ګناه مې وژني
زمـــا د قـــتـــلیدو په لویه لار کېږي تپوس

قـــسم چې چاته نوم د یارانې اخیستی نه شو
زمـــــوږ خـــو لا څه چې له ربباز کېږي تپوس

جلال اباد ۱۳۷۸

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

څلوريزه

څـــــو بـــه دي د ظلم دنيا ګورمه
ځمه بـــــيا فرعون ته موسي ګورمه

وژني مي پخپله په خپل ځان باندي
زه لاورتـــــــــه بيا په خندا ګورمه

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

غزل

چـــې سـلا يې دې پېچه واړوله
بـــيـــا دې پــــه موړ توبه واړوله

چې دې په ذکر کې غلط شومه زه
ژر مــې د ســهـوې سجده واړوله

زاهده نور مــې ستاله لاسه ګوره
دا خــپـلـــه لاره کــوڅه واړوله

نن کامه وال د خپل قلم په څوکه
د زوزورو کــعــبـــه واړولـــه

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

یاران

پــــه غـــتـــو غـــتـوراته ویني یاران

ولي داڅومره شوه بي مینــــــــي یاران

څومره که وګرځیدم ښــــکـــتـــه پورته

پیدامې نه کړل څورښتـــــــــیني یاران

چې په ژوندون راتـــــــــه ونه رسیدل

تش یادوي مي اوس پــــه مړینې یاران

له وېرې غرا یـــــستــــــلی نشم خلکه

ښيي اوس ړدي زمـــــا پرستوني یاران

دنـــــورو دردتـــــــه به شي څنګه دوا

ګرځي په خپل منځ کي خواشیني یاران

لـــــړخه انصاف خوورته ورکړې خدایه

پــــــه کـــامه وال کوي ناشوني یاران

ماسکو ۱۹۹۶

غزل

خیر که زما په کې تاوان دی اشنا
ډیر دې خاطر را باندې ګران دی اشنا

څه ګوزاره راسره وکړه ګله
اوس خو دیدن یو څه ارزان دی اشنا

په موړه څه قحطي رانښکته کړي بیا
پر نورو څو مره مهربان دی اشنا

کله غوسه کله خوشاله وي دا
کله رڼلی کله باران دي اشنا

بس دی همدومره ستم بس دی صنم
دا کامه وال هم مسلمان دي اشنا

۱۹۹۶ ماسکو

غزل

چې د پــیمخو مې رخسار ولیده
زړګـــــیه بیا مې درته کار ولیده
څـــــه دازل څه دنصیب له لاسه
ژوند مې پرخپلو اوږو بار ولیده
مـــا یې په خیال کې تصور کولو
نـــــن مې هما غسې رفتار ولیده
شي به حرام پرې د د وزخ اورونه
چـا کـــــه دهغه زلفو تار ولیده
شــــه مــــبارک مو لیونو یارانو
نن مې په تا سې کې سالار ولیده

۱۹۹۶/ماسکو

د وطن په سر

ټول مـې چې یاران دي د کفن په سر
ګــــوري مې زخمونه د بدن په سر

پام کــــوي چې ما پسې ونه ژاړي
زه یــــم په دار شوی د وطن په سر
مه کوی چې سر باندې مې ښې لګي
تــوري خو وریږي د تورزن په سر
ګور ګــین او که مغل ده ګرمه کړې
لـــوبـه د وحشت د قطغن په سر
چېرته یې بورا ګانو تا سو چېرته یې
ګــرځي ګونګوټان مو د چمن په سر

اور دې لــــګـاوه د خپله لاسه پرې
سوزه کامــــه واله د خوږلن په سر
۱۹۹۶ ماسکو

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

تـــش ورتـــه دمينې يونظرورمه

عشقــه دا ګناه به دې په سر ورمه

تـــه پــکې خيرات دحسن واچوه

دادمـــلـنګی کچکول به درورمه

مـــاتـــه له نکير مکير څه ويره ده

زه چـــه په ګولو سوری ټټر ورمه

خدايـــږو نو ره مينه دچا نه منې

تـــش پری څو نازونه ددلبر وره

وير پکی نغمې دملنګ جان کوې

کـــله چه رباب ته ګوتی ورورمه

دی لـيونې سرکې بل څه نه ورمه

ستـــا دليونتوب پکې اثر ورمه

۱۹۹۸/ ماسکو

د عشق جذبه

چي د عشق جذبه يې نه وي په رګو کي
هغه واړه حساب شوي دي په مړو کي

د يــــــورپ نازک بدنه به زه څه کړم
ګرځيدا اي د خپل وطن په غرو رغو کي

مـــــاته واړه لکه ګوتي د يو لاس دي
کـــــلــه فرق شته لروبرو پښتنو کي

راته ښــــکاري د جانان حسن نظر دي
کامه وال يې چي شميرلي په سړو کي

ما سکو/۱۹۹۸

د زړه للمه　　　　غلام محمد کامه وال

د پښتو ژبې د فلسفي شاعر غني خان (غني) د يوې غزلې په الهام

دا عاشــــــورا که محرم تېره شوه
د اختر شپـــه زموږ په غم تېره شوه

د کـــــر بـــلا قاتل خجل شو ورته
چې کـــــو مه لوبه ه دې چم تېره شوه

چا د کــــوڅو خاورو کې تېره کړله
په چـــــا محل کې په حرم تېره شوه

تله چـــــې کنعان ته د يوسف قافله
پــــــه ســـخته لاره د عجم تېره شوه

شيخ د جومات محراب کې تېره کړله
شـــــپه د ساقي په زير او بم تېره شوه

د خـــوب ليده وو کامه واله خدا يږو
ښـــکـــلې ځواني په يوه دم تېره شوه

ماسکو ۱۹۹۸ د لوی اختر شپه

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

هغه چاته چې په ژوند نه هیرېږي

که څر ګند یې په دنیا متې قدم شي
د دنـــیـــا خلک به واړه ورته تم شي

چـــې به نه لیکي طفت دا ستا دحسن
پـــه لا سونو کې دې مات زما قلم شي

نـــــور به غوره بله لا ره چېر ته نه کړي
کامه وال که ستا د کور په لاره سم شي

فریازیوا ، ماسکو ، ۱۹۹۹

د زړه للمه   غلام محمد کامه وال

غزل

لکه مـــې سیـــوری په قدم روان دی
داشـــنا غم راســـره ســـم روان دی

یارانو پرینښو د م پـــه نیـــمه لار کې
راسره مـــل دا خـــپل قـلم روان دی
کـــلـونـــه وشول چې زمـوږ کلې کې
درقـــیـبـانـو دا ســـتـم روان دی
دخو شحالۍ شیبو تـــری کډه کړې
زور دوحشت په زیـر او بم روان دی

پـــکـــې اوسیـــږې دادچا یـــادونه
چـــې مې له سترګو ورته نم روان دی.

د اوکراین او رومانیا پر پوله ۱۹۹۹

غلام محمد کامه وال　　　　د زړه للمه

ګودر او مورچل

مـــسا پر یم ما کابل وطن ته یو سئ
جـنازه مې ګوری خپل وطن ته یوسئ

اوچت غرونه یې له ورایه خړ ښکارېږي
هسې نه چېرې مې بل وطن ته یوسئ

په دې خلــکو مې هیڅ مینه ماته نه شوه
ما شملو او د چـار ګل وطن ته یوسئ

چې تر اوسه یې مغل انګریز کیسې کړې
ما خوشال او د ایــمل وطن ته یوسئ

دا پېمخي دې پـــر تاسې مبارک وي
ما سپېڅلي او شـــډل وطن ته ډوسئ

چې پرهر مې د زړګــي پکې ټکور شي
مــــا ګودر او د مور چل وطن ته يوسئ

خــلکه سترګې به مې هلته سره ورشي
مـا زخمي زخمي ګوګل وطن ته يوسئ

دا وصيت مې ښه د زړه په غوږو واورئ
کـامه وال به د غزل وطن ته يوسئ
لندن ۲۰۰۰

د لوی ځوان نذر

نن مې په دربار کې د لوی ځوان نذز منلی دی
خدایـــــږو ما په سر نن د جانان نذر منلی دی

یارانو مـــخکې ګورئ چې تا لار درځنې نه شي
رقـــیـــب د یار په څنګو د تالان نذر منلی دی

ډالۍ به یې کړم غازیانو ته د خدای په رضا خلکه
مـــا د خـــپـــل وطن په سرپیزوان نذر منلی دی

مـــنـــزل تـــه قافله به د یوسف څنګه نه رسي
ښـــکـــلـــې زلیخا یې په کاروان نذر منلی دی

بیا به مـــې شملې د لر او بر په سرو هسکې شي
ملا لـــو په جرګه د میرویس خان نذر منلی دی

ځـــئ د دوی په ویر د خوشالۍ جامونه پورته کړو
دوی زمـــوږ په منځ کې د خفګان نذر منلی دی

بیا ببر سرونـــه راښکاره شاړو کو څو کې شول
چـــا د لـــیـــو نـــیـــو په ګریوان نذر منلی دی

پورته کړئ لاســـونه، شئ الله ته په زارۍ زارۍ
موږ د بیټ نیکه پـــه د ستر خوان نذر منلی دی

ټول مې نـــنـــداري ته د نړۍ خلک راووځئ
قسم چې کا مـــه وال په دې ارمان نذر منلی دی

لندن، ۱۱/۱۱/۲۰۰۰

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

د لیونتوب اثر

په تندي خال چې د دلبر ښــــکـــاره شي
لکه بلال چې په ممبر ښــــکـــاره شیبه
څومره ښایسته وي خدایږو هـــغــه شیبه
د پلو لاندې چې نظر ښــــکـــاره شي
ستا د ستم ماښـــــې بـــــه ولړزوي
د لیونتوب که مـــــې اثـــر ښکاره شي
وطـــــنـــه ســـتـــا مینه به وګټمه
چې سرې جنډې مې پر سپین غر ښکاره شي
بـــردامـــو تـــر آبـــا ســـینه پوري
افغان په بیا لکه د لمر ښکـــاره شـــــي
شي به راټول یې نـــنــداري تـــــه خلک
د تومتو که مې د فتر ښـــکـــاره شـــي
دبڼو ښي پـــکـــي پـــا تـــــې دي لا
که مې داغـــونـــه د ځیګر ښکاره شي
کا مه وال لوی نـــذر مـــنـــلی خدایږو
آپـــښـــتـــنـــې که په ګودر ښکاره شي
پاریس ۲۰۰۰

د زړه للمه

غلام محمد کامه وال

غزل

قبرمې نشته زمـــــاګور نشته دې
زه مسافر یم زمـــــا کور نشته دې

زړګیه څه چی بـــــی ګودره ګډ شو
زموږه لار ، زمــــوږه لور نشته دې

له اصـــفـــهـــانه تر ډهلې پوری به
چه چلیده اوس هــغه زور نشته دې

دا تــــــــومتونه درقیب دې قسم
زما پـــــر سپینه لمن تور نشته دې

چه سپیـــلنې غوندی لوګې شم ورته
ستا په کوڅه کې هغه شور نشته دی

چـــــــه رغیده پری پرهرونه دزړه
اوس هغه سیال هغه ټکور نشته دې

پــــه روغ زړګې شې کامه واله خنذا
نور مې په زړه کې هغه زور نشته دې

بیلجیم ۲۰۰۰

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

ځلوریزه

د لـــنــــــدن دا محلونه که بنګلي دي

مـــــاتــه غوره د وطن شاړي کوڅي دي

سپيره کاڼي د سپين غر به پري ورنه کړم

لـــــــوړ برجونه د جرمن يا فرانسي دي

۲۰۰۰/لندن

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

الزام

تور خال دې په تندې کې د اسلام نیولی دی

دا زه یې مــقتدې ، دی مې امام نیولی دی

طــا لـــــبــــــه څنګه وره قرأت په بیړه وایه

څو مـــــورږ چیرته دمینې اهتمام نیولې دی

پښتون یمه محشرکی به هم هڅکه غاړه ځم

بیرغ مې په لا سو کې دخپل قام نیولی دی

تـــنده د مود و به مې قسم دې نن شې ماته

جـــانـــان په نریو ګوتو راته جام نیولی دی

یارانــــو کامه وال څنې خبر شوئ او که نه

نن بیـــا یې دکوم ښکلی په الزم نیولی دی

۲۰۰۱/لندن

غلام محمد کامه وال د زړه للمه

غزل

پسې راخیستی پان تو زمانې د
شوله دره ګو بی لاړه مو بیړې

خدایږو وو نه پکې مو نصیب قسمت
شوله مقرره خدایه له ته موږ

ورته لیږلې مې ننواتو په
شوله اثره بی می جرګه ښکارې

وی نه وروړی هم شونډې لا خو ما
شوله ژرمروره ساده هغه

ناوکی دښایست دمینې زما
شوله دره درپه کې څو کو پردو

لندن/۲۰۰۱

غلام محمد کامه وال　　　　　　د زړه للمه

غزل

نن مې لږ پرېږده چه ما ښام ويـــده شم

چې په غمونو کې دقام ويـــــــده شم

جانانه هغه ورځ به کـــــلــــــه راشې

چې ستا دسرو شونډو په جام ويده شم

قـــسم په خدای شپه دشو قدر به وې

چـــــې ستا دځنو په تور دام ويده شم

چـــــې دمالت خلک راټول وې پرما

ستا دکاله مـــخکښې بد نام ويده شم

رســــــې مــــنــــــزل ته قافله به زما

که دحا لاتو پـــــــــه انجام ويده شم

پریږده چې وئې څکـــــم په لپو لپو

چې موده پس لکه خـــیام ویده شم

زه کامه وال به لـــــــه اغیارو کله

پر دنیا هم ګنې ارام ویـــــده شم

۲۰۰۱/لندن

د زړه للمه

غلام محمد کامه وال

غزل

سلوسرونو نه یــــو سرغواړمه

ځم په شملو کې شملـه ور غواړمه

چې پرهرونو ته ټکــــور شې زما

هسې کاته هســـــې نظرغواړمه

چې اقتدا مې دټـــول قام وې پسې

هسې مـــلا هـــسې ممبر غواړمه

چې پرې تیــــارې دهجران وشیرمه

داسې سپیـــدې داسې سحر غواړمه

دا بیخودې مـــې لړ په خود شې پکې

یو لـــیـــونــې غوندی اثر غواړمه

چې مې ټوټې زړګی کوشیر شې په کې

داســـې بـــرات داسې اختر غواړمه

۲۰۰۱/لندن

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

غزل

چې سپرلې مې له ګلشنه کډې بار کړې

شــنو طو طیانو له چمنه کډې بار کړې

لویـه خدایه چې بې ستره چیرته نه شې

مــــلا لــیـــو له وطنه کډ ې بارکړه

سپیرو څنــــو دجانان ته کتی نه شم

روح مې لاړو لـــــه بدنه کډې بار کړې

څه دقاف څه دپـــــنجاب له جادو ګرو

ښا پیریو له خـــتـــنـه کډې بار کړې

که دیدن یې دوطن چــیرته نصیب شې

کامه وال به له لنــــدنه کډه بار کړې

۲۰۰۱/لندن

غلام محمد کامه وال　　　　　د زړه للمه

غزل

زمـــا خـــو پرې زړګيه ګومانه نه راځي
کـــړې يـــې وعـده خو جانان نه راځي
يو ځـــلـــې يې د ځان په شانې ووينم
بـــس نـــور راته زړګيه ارمان نه راځي
ډيـــرې مـــې دا لارې ورتـــه ونيوې
چې تللی هـغـه خيرې ګريوان نه راځي
خدا برو د قيامت ورځي پري تيرې شوې
ولـــي پـــردې ځمکه اسمان نه راځي
اخـــر پسې په غبرګو سترګو ړوند شول
مـــوده وشوه هيڅ خبر له کنعان نه راځي
زمـــوږ د نـــظـــرونـــو للمي وسولي
دا ستـــا درحـــمـــتونو باران نه راځي
لاړل مـــســا پـــر پـردو ملکو کي شول
ښـــکاري نـــور وطن ته ياران نه راځي
مـــخ دې رانـــه واړوه بـــيـــلتونه بس
نـــو حـــوصـــلـــه د هـجران نه راځي

۲۰۰۱ لندن

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

غزل

لوټ دی کړم تالا دې کړم په سترګو کې

ورک ومـــه پیدادې کړم په سترګو کې

ټولې سپـــارې مې دعشق خلاصې کړې

خدایږو چـــې ملا دی کړم په سترګو کې

تــــه هـم په دی پوه او زه هم پوه شومه

پوه شـوم چې خطا دی کړم په سترګو کې

شــــرم مــــې دې ټول په غاړه واخیسته

خوښ دی کړم سلا دې کړم په سترګو کې

قـــدر که عـــــزت دی خو همدغه دی

شاه دې کړم ګــدا دی کړم په سترګو کې

۲۰۰۱/لندن

غزل

له نورو خلکو یې راته ښه ایښی دی
چامې چې نوم د پښتانه ایښي دی

در سره څومره ښکلی ښکاري اشنا
نن دې دا خال زما په ژړه ایښی دی

رمه دې ټوله خپله وداړله
خو نوم پر ځان دې د شپانه ایښی دی

ان له ماښامه ساقي ترې ناست یو
قسم که څاڅکې مو پر خوله ایښي دی

یو د اشنا د شوخ نظر له لاسه
بل یې پرې داغ د بیلتانه ایښی دی

نن یې پرې دمه د مودو وخته
کامه وال سر ستا په ورانه ایښی دی

۲۰۰۱ لندن

د زړه للمه — غلام محمد کامه وال

د توري سره

د بـــريد سرونه پکې پاتې نه شول
لـــه هر خوا کيږي مې تيرى پر وطن

چې بدې ســـترګې د غليم و باسي
نشـــتـــه د توري مې سړي پر وطن

ارمـــــان راځي د اکبر خان د توري
نـــــن سبا ګرځي مې پر دي پر وطن

چې ږ مالت لارې پرې ښې ښکاريدې
نـــشـــته پګړۍ نشته پټکي پر وطن

د تـــــاريخ پاڼې پرې نازيږي مدام
چـــا چـــــې ورکړې قرباني پر وطن

سردې ترې ځار کړه کامه واله آشنا
لــــږه دې جوړه که سيالي پر وطن

لندن ۲۰۰۱

غلام محمد کامه وال — د زړه للمه

د وطن غمونه خوري

شپه او ورځې مې بدن غمونه خوري
ځـــه د يار، ځه د وطن غمونه خوري

راتـــه وګـــوره جانان بيا ونه وايې
زړه مې ګوره چې من من غمونه خوري

خدايــږو لاړو په غمونو اموخته شو
پـــه کـا سو او په لګن غمونه خوري

ښه پوهيږم په غمخور زړګي پو هيږم
يـــوه ورځ به د ډيورن غمونه خوري

دې وړو وړو غـــمـــــو سره به ګالم
دم ګـــړي د قــطــغن غمونه خوري

تـــه به وايې چې بيغمه به زه ګرځم
کامــه وال دې په لندن غمونه خوري

۲۰۰۱ لندن

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

نه مو بـــــرات نه نه مو اختر وکتو

نـــــه مـــو دچا موسکا نظر وکتو

وينې ترى ثا ثې دچا يادکى مدام

کـــه مى سينه کې چا ځيګر وکتو

پـــــه انتظار يې لا تر اوسه پورې

نـــــه مې دهغې شپې سحر وکتو

ديـــــارانـــــې جنازه پورته شوله

چه مې دســـــرو وينو ګودر وکتو

داخـــــــــــرت سزا به څه راکوې

موږه پـــــه دى دنيا محشر وکتو

لندن ۱۶/۳/۲۰۰۱

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

څلوریزه

ریښي ګرایـون د ملنګۍ ماښام بیا راغلي
زماد ســـتـړي زندګۍ ماښامه بیا راغلې

د خـــو شـــالۍ ویش دې پر نورو ګډ که
ماله دې راوړلې سلګۍ ماښامه بیا راغلې

لندن ۲۰۰۱

څلور یزه

عـــشـــقـــه ستا د مینې ظهور لیدلی دی
دارتـــه پـــه خـنـدا مې منصور لیدلی دی

اوس بـــه چـیـرته رانه پټ شي فرعونیانو
خوب کې مې موسی په کوه طور لیدلی دی

لندن ۲۰۰۲

غزل

مـــوړه خـــوتـل درته د عا کړې دي
جـــانــــانـــه چا درته ښېرا کړي دې

تمامه شپه مي ستر ګي پټې نه شوي
ســتــا اند ېښنې مې تر سبا کړې دي

راتـــه ځر ګند د ټولو نيت شو پکي
هـــم دې امـــي دې مـــلا کړي دې

تــــــه بـــــه خبرېي او که نه جانان
دوي قــسمـــونــه درته بيا کړې دي

له غير غماز نه کيله مه کړه دې کي
يا دې رهبر، يادې پېشوا کړي دي.

۲۰۰۳ لندن

غلام محمد کامه وال د زړه للمه

امیرحمزه بابا د ژوند اتیایمې کالیزې ته

په پیښور هم په کابل دی حمـــــزه

په لراوبرکې رون مشعل دی حمـزه

ټول شاعران یې افتخارکړي په نوم

پـــلار د پښتو نوي غزل دی حمزه

هـــــــرویناکې یې خواږه پراته دي

د پـــــښــــتـــودلارې مل دی حمزه

موږته یې ځـــوان کړلوغزل د پښتو

خپله بابا دهـــــــــرمحفل دي حمزه

زه دحمزه پــــــه لاره ځـــم ملګرو

چې شاعرانوکې اول دی حمـــــزه

چې پښتانه غونډکړي یوه مرکزته

دغسي کړی یوتکل دی حمــــــزه

کابل

غلام محمد کامه وال　　　　　　د زړه للمه

د ګودر جنازه

هر يو سحر، هر مازيګر جنازه
کله وي لر، کله وي بر جنازه

کلي کوڅې خو هله سرو خوړو
چې شوله پورته د ګودر جنازه

رنګ د نکريزو ترې هېر شوي خدايږو
پېغلې مې زاړي دا ختر جنازه

نه له ماتم نه پرې چا اوښکې تويې کړې
وا به خلي څوک د مسافر جنازه

چې مې د ننګ شمله پرې ښه ښکاريده
چا مې اخيستې د دې سر جنازه

زما د مينې ستر مات شو پکې
وړي په تور خم مې د نظر جنازه

ښوونځي شاړ، روغتون موو تړل شو
ژاړم معلم او د ډاکټر جنازه

څه د کافر څه د مسلم له لاسه
ملا مې اخلي د مهبر جنازه

چي به ترې چـــيغـــه د غزا جګېده
شمشاد مې ژاړي د سپـين غر جنازه

چـــــي قـــافله يـــي خپله ودا ړله
ولــــــئ پــــه تــيږو د رهبر جنازه

۲۰۰/۱۰/۱۰ لندن

د زړه للمه

غلام محمد کامه وال

دسید راحت زاخلي صیب دیو غزل په اقتفا مشاعرې ته

ځان نور مــــنزل ته رســــول غــــوارم
ددې حــــالاتــــو بــــد لــول غوارم

بــــرخــلــیکه نن به دې پخپله لیکم
تــــنــــد یــــه نــــوردې ماتول غوارم

د یو روښانه سبــاوون پــــه هــــیله
داتــــوري شــــپــې سبــا کول غوارم

چې په موسکا یې ښایسته کیږې جهان
د هــــغــــو شــــونډو ښــکلول غوارم

چــــې تــل له میني محبت نه ډک وي
پــــه هــــغــــه زړه کي اړول غوارم

چــــې روغ لــه مخې لېوني شي ورته
داســــي غــــزل نــــن اورول غوارم

راتــــه چــي اوسي کامه واله زړه کي
نــــن د هــغــو سترګو لیدل غوارم

کابل

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

غزل

یـــارانـــو نـــن یې ښبنم په لپو لپو
پرې ږده چي غم پري یوي خوا ته کړمه

چـــي مي ساتلي وه پـــه زړه کې اشنا
نـــن بـــه دا ټـوله کیـسه تا ته کړمه

شـــیـخه د لاری مي اغـــزی مه کیږه
دغـــه خـــبـــره هـــم مـــلا ته کړمه

ډیر ګنهګار یمه خـــودا هـــم کـــوم
بیا اراده یوي ګـــنـــاه تـــه کـــړمه

کـــه پري منکر شوي کامه واله اشنا
ښـــکاره به هر څه دې دنیا ته کړمه

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

غزل

ځـــه د ســاقــي ځه د صنم ورسيــد
موږ له خو تش په زړګي غـــم ورسيد

څوک يي ارمان د تــش ديــدن کوينه
چــالــه د زلــفو پــيــچ وخم ورسيد

نــن د پــيــمخــو انــعامونو کي بيا
مــوږ لـــــه ديار جبر و ستم ورسيد

زمـــونـــږ پر هر پر زړګي پاتې شو
دوی له د سرو شونډو مرهم ورسيد

د دې دنـــيـــا پـــه قسمتونو کې نن
د کا مـــه وال بـــر خـه قلم ورسيد

غلام محمد کامه وال　　　　د زړه للمه

زړګي په وطن

تر خاورو لاندې شول زلمي پر وطن
د جونو سپین شولو پیکي پر وطن

لوبې مې کیږي د زړګي پر وطن
سیلۍ چلیږي د مرګي پر وطن

پکې مې ځواني هیلي قتلي شولي
د ژوند راغلې ده قحطي پروطن

د ظالمانو پری زړه نه سوزیږي
رحم ته وکړي الهي پر وطن

چې به هو جري په ستار ګرمئ وي تل
بیا هغه شپې کله راځي په وطن

د زړه للمه　　　غلام محمد کامه وال

فتوی

په مـــا خـــو دي فـــتوه د کفرو کړه
خـــو پـــخپله دې سجده د کفر وکړه

ما لاسم ورته يـــــو ځل کتلي نه وو
زاهـــد انـــو فـــيـــصله د کفر وکړه

پرونی ستم يی خدا ېږو رانه هير کړ
کامه وال يې چط کيسه د کفر وکړه

ساهيوال پنجاب

يو مخ

چــــي د ښکلو تورو ستر ګو ته مو پام شي
لـــــمونځ قضا دمازيګر اود ما ښام شي

دا تور خال دې دورو ځو محراب ته وخوت
يـــــا کـــعــبــه کې چې بلال د چا امام شي

کـــــامـــه وال تـــل عبادت د يوه مخ کړي
نـــــــور کـــاته دې د بل مخ ورته حرام شي

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

غزل

ګوتو ته مـي راغلي د محفل واکي
اخــلـــمــه له حال د مستقبل واکي

ډیر به پــر خوله ګوته خپله ونیسي
ومی نـــیـــوي لاس کي د غزل واکي
مــیـــر د قــافلی باندي شکمن یمه
ټـیـنـګي کړئ یارانو د منزل واکي
ښکاري چـــي لاسونه مو تري وخاته
لاړي خـــدایـــږو لاړي د کابل واکي

بــیـا به کامه واله چیرته ټینګي شي
یو ځل که خطا شوي د ګوګل واکي

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

دقام غم

زخـمـي زړه چي پري رغيږي دم هغه دي
چـــي مـدام دي وې ملګری غم هغه دي

ډرير سترګي به د اوښکو په نم سري وي
چې دقام په غم کي سري شي نم هغه دی

د دنـيـا په ساز و باز باندي که پوه وي
چـــي لـه عشقه نا خبروي کم هغه دی

اکوړه ختک، پښتونخوا
دوشال بابا مزار

وصیت

زما خــوږو یارانو دا وصیت درته کومه
راته ښي بـا جه خاني په ځنګدن وغږوئ

هیر مو نـه شي چي جانان مي کفن ښیري
دولـــو نـه اونغاري مي په کفن وغږوئ

چي په مرګ د کامه وال ښکلي خبر شي
داخــبر دجـنازی په ټول وطن وغږوئ

د زړه للمه — غلام محمد کامه وال

غزل

زه چې ستا له مـیـنـي سره مل شو مه
ګل دی په کمڅو کـیـد وربل شو مه

ای د خـط وخـال شـاعره وګوره
زه هم په پښتو کـي یو غزل شول مه

زه یـې هسي تور کي ورته ننبه کړم
زلـفو کي راګیره ول په ول شول مه

څـلـه مـي له ستر ګو نه پټېږي نن
جـوړدي رقـیـبانو ته اجل شو مه

حال نه وایي خلکه کامه وال ته نن
دومـره بي اتباره په څه چل شو مه

پروان ،ګل غونډی

غلام محمد کامه وال د زړه للمه

غزل

ربــــبـــار چې وکړی د صنم خبرې
په دې کې نشته زيات او کم خبرې

زه چې دا ستا سترګو ته و ګورمه
رانــــه شـــې هـېرې هغه دم خبرې
چې راته ودې کــړې په مينه مينه
چې سرو غــوږيو لره شاه ورکوي
ګـــلـونـــه وکړی د شبنم خبرې
راځـــه چې ښه سره تر عاړه و ځو
هسې هـم کيږي چم په چم خبرې
مدام خـبر دی د حالاتـو پـه نبض
کـــوی رباب د زير او بـم خبرې

چـې ويده زړه نه په د زړا راولي
د کامه وال د خولې لـيکم خبرې

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

غزل

دی ایښی صنم راته زړګې په مینې ډیرې له

دی ایښی صنم راته تندې په مې داغ دستم

قسم ښکارې راسره ښایسته او دی ښایسته څومره

دی ایښی صنم راته دلیونې نوم دا خلکه

یږم یاد ښه پری نوکې شقا دعا محفل په چې

دی ایښی صنم راته دسړې مې معیار دغه

مه نا په دافغان کې بر لراو یم مشهور چې

دی ایښی صنم راته دمیړنې لقب دغه

ګرځم غاړه هسکه سترګې جګی چې موال کا زه

دی ایښی صنم راته پټکې په مې پښتو د ګل

د زړه للمه　　　　غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

د زړه پــه لـلــمه کې مې شین شو جانان
لا خـــو نــور هم راته رنګین شو جانان

خـــدا یږو چې نن خو بې جوړې ښکارې
چې شینکی خال دې په جبیــن شو جانان

د رقـــیـــبـــانـــو څـــه پروا لرمه
چـــې مــې د غاړې لونګین شو جانان

مـــــا وی راځـــه چې راترغاړې وځو
جـــــوړ د خندا نه راته شین شو جانان

اوس بـــه یـــې څـنګه عبادت نه کوم
چــــې هــم ستا او هم امین شو جانان

نــور یـــې د ښکلو بند ګې ګړه غوره
ستا کامه وال هم ستا په دین شو جانان
۱۹۹۷/ماسکو

غزل

نــه په هند نه په کابل نه په لاهور یم
د دنــیــا غمونو راشي نن په کور یم

زاهــدان څله توبې راباندې باسې
لــه ازلــه شـــرابي او شرابخو یم

فرعونیان او یزیدان دې ټول خبر شی
لا خو پاتې په دې خاوره دری څلور یم

بده دا وه کامــه واله چې هیڅ نه وی
ښه خو دا ده چې د ښــکلو د پیغور یم

۱۹۹۷

د زړه للمه — غلام محمد کامه وال

غزل

ځومره چې مینه کې پاګل شې سړی
ئـــــلـــه سړیو کې شامل شې سړی

ما تـــه په مینه کې داغوره ښکارې
دپـــیـــــغورونو چې قابل شې سړی

دقـــربـــانـــۍ انتخاب ښه وې مدام
کله چه ورک شې نو حا صل شې سړی

قـــسـم په خدای چې بد رنګې نه لرې
په طـــریقت کې چې شامل شې سړی

لندن ۲۰۰۳

غلام محمد کامه وال   د زړه للمه

غزل

د توري شپې په غيږ کې مې سحر په ژړا شو
د جانان خالي لاسونه مې اختر په ژړا شو

ناوې د رڼا ترښنه د قاف د پېوانو لوټ کړه
د کلي شاړ ګودر ته مې ځيګر په ژړا شو
ما چې په سلګو سلګو کيسه ورته کړه تېره
قسم چې ټول محفل را سره سم په ژړا شو
چې بيا پکې د پيغلو د بنګړو شرنګا ونه شوه
خړې مازيګري ته مې ګودر په ژاړه شو
والله کا به چا کړی وي تپوس زمل د اوښکو
دا دومره لوی جهان مې ښه خبر په ژړا شو
آه دې پروينو ننيو ناروا ته
طالب وکه ملا و په ممبر په ژړا شو
څوکه مې زړګې ته تسلې ورکړه و نه شو
زما په سوو ساندو سمه او غر په ژړا شو
نن مې کامه واله په دې وران ويجاړ مالت کې
ريښې ريښې ګريوان ته مې دلبر په ژړا شو

غلام محمد کامه وال

د زړه للمه

شوله دنظره

راته ښکاریږې له نظره شــــــــوله
چې قافله مو بی رهـــبـــره شــوله

که مو تری ډیر سرونه ځار کړه خو لا
خبره تیره هـــــــم له ســـره شوله

کاروان یې وداړه پـــه نیمه لار کې
چـــــې دادنـــیـا پری راخبره شوله

مـــا خو ګټلی تر اټکه پـــــوري
اوس راتـــه پیښه له ماهیپره شوله

دکـــوم ظالم ښکارې له لا سه خلکو
دخیال مرغی مې بې وزره شـــــوله

د زړه للمه غلام محمد کامه وال

غزل

ګــــوزاره نــــه شې اوس د بنګپه نشو
چــــې امو خته شوم د لونګ په نشو

مـــــــا تـــــــه خبری دغیرت کوه تل
زه ښه ښـــــــکا ریږمه دننګ په نشو

ډک ډک جـــــامونه مې په سر واړوی
پریږ دی چه ښه شمه بد رنګ په نشو

نــــــن یـــــــې مینځم دمحبت په اوبو
له زړګــــــې لری کړمه زنګ په نشو

چیرتــــــه دی پوری زیا رتونو باندې
کامه وال ګرځې اوس ملنګ په نشو

د زړه للمه — غلام محمد کامه وال

دعا

نشته هغه مور چي په رښتيا لاسونه پورته کړي

ماپسي به څوک اوس په دعا لاسونه پورته کړي

د زړه للمه　　　　　　　　　　غلام محمد کامه وال